

Sygn. akt XVII AmE 365/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Protokolant: st.sekr.sądowy Joanna Preizner

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Grupy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miejscowości L.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o cofnięcie koncesji

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 20 września 2017 r., znak(...)

I. oddala odwołanie,

II. zasądza od powoda Grupy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w miejscowości L. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 365/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 20 września 2017 r., znak: (...), na podstawie art. 41 ust 2 pkt 4, art. 41 ust 4 pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220 ze zm.) i art. 41 ust 3 ustawy - Prawo energetyczne w związku z art. 58 ust 2 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1829 ze zm.) cofnął z urzędu koncesję na obrót paliwami ciekłymi, udzieloną decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 kwietnia 2014 r. (nr (...)) (zmienioną decyzją z dnia 29 lutego 2016 r., nr (...) oraz decyzją z dnia 1 lipca 2016 r., nr (...)) przedsiębiorcy: Grupa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (KRS (...), NIP (...)).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła Grupa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości L. zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7, art. 77 §1, art. 80 k.p.a, skutkujące błędnym ustaleniem przez Organ stanu faktycznego, które polegało na przyjęciu, iż:

a) strona „zalega z zapłatą podatków stanowiących dochód budżetu państwa”, choć strona - na dzień wydania zaskarżonej decyzji - nie posiadała żadnych zaległości publicznoprawnych, albowiem wszelkie ciążące na niej (stosunkowo niewielkie) zaległości podatkowe (z powodu których Organ wszczął postępowanie w przedmiocie cofnięcia koncesji) zostały przez stronę uregulowane, przy czym o dokonanej zapłacie w/w należności strona niezwłocznie powiadomiła Organ koncesyjny, przedkładając posiadane dowody świadczące o pełnym ich rozliczeniu.

b) strona naruszyła warunki wykonywania działalności koncesjonowanej, albowiem nie dokonywała tzw. opłat koncesyjnych za lata 2014-2017, a naruszenie to miało charakter rażący w rozumieniu art. 58 ust. 2 pkt. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, podczas gdy:

- po pierwsze uchybienie to zostało usunięte przed dniem zakończenia postępowania, albowiem strona w toku postępowania o cofnięcie koncesji uregulowała wszelkie należności z tytułu opłat koncesyjnych, dokonując:

- w dniu 14.07.2017 r. wpłaty kwoty 605,00 zł - tytułem opłaty koncesyjnej za rok 2016 r.
- w dniu 23.08.2017 r. dwóch wpłat w kwocie 220,00 zł - tytułem opłaty koncesyjnej za rok 2015 oraz w kwocie 235,00 zł za rok 2014;

- po drugie brak jest jakichkolwiek podstaw, by powyższe uchybienie strony kwalifikować jako rażące, skoro:

• strona, przed wszczęciem postępowania w przedmiocie cofnięcia koncesji nie była informowana przez Organ o zaległościach z tytułu opłat koncesyjnych i wzywana do ich zapłaty, choć obowiązek skierowania takiego wezwania przez Organ wynika z §6 ust. 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 05.05.1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja;

• nieuregulowane na dzień wszczęcia postępowania w przedmiocie cofnięcia koncesji opłaty koncesyjnych opiewały na niewielkie kwoty (235,00 zł za rok 2014; 220,00 zł za rok 2015; 605,00 zł za rok 2016)

- po trzecie, na dzień wydania zaskarżonej opłata koncesyjna za rok 2017 (jako jedna z opłat stanowiąca podstawę zarzutu, z powodu którego Organ cofnął koncesję) nie była wymagalna, albowiem opłata ta płaćta będzie płaćta będzie dopiero w dniu 31.03.2018 r. - zgodnie z §4 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 05.05.1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja);

c) strona nie dopełniła warunku koncesyjnego, o którym mowa w punkcie 2.4.1. koncesji, gdyż strona nie poinformowała w terminie organu o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją i uchybienie to miało charakter rażący, choć owe informacje (z niepodania których Organ czyni zarzut), albo były powszechnie dostępne w oficjalnym rejestrze KRS dostępnym za pośrednictwem strony internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości.

Wpływ powyższych uchybień proceduralnych na wynik przeprowadzonego przez Organ postępowania wyrażał się w błędnym ustaleniu stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia, czego dalszą konsekwencją było naruszenie przez Organ przepisów prawa materialnego, a to:

1) art. 41 ust. 2 pkt. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (dalej powoływana jako p.e.) przez błędne zastosowanie wobec strony unormowania wynikającego z tego przepisu, a wadliwość ta polegała na uznaniu przez Prezesa URE, iż na dzień wydania decyzji po stronie skarżącej Spółki aktualna pozostaje określona w/w przepisem przesłanka cofnięcia koncesji w postaci obciążających stronę zaległości podatkowych (choć w dniu wydania decyzji zaległości tych strona nie posiadała).

2) art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne w zw. z art. 58 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (dalej powoływana jako u.s.d.g.) poprzez wadliwe zastosowanie w/w

przepisów będące wynikiem uznania, iż strona dopuściła się rażącego naruszenia warunków wykonywania działalności koncesjonowanej, choć nie było żadnych podstaw uzasadniających taką kwalifikację owych uchybień, które zresztą - o czym była już wyżej mowa - do dnia wydania zaskarżonej decyzji zostały przez stronę usunięte.

Poza w/w zarzutami naruszenia przepisów prawa materialnego, które wynikają uchybień proceduralnych skutkujących wadliwym ustaleniem stanu faktycznego, odwołujący postawił ponadto skarżonej decyzji zarzut naruszenia prawa materialnego, tj.:

1) naruszenia przepisu art. 41 ust. 4 pkt. 3 w zw. z art. 37 ust. 2c ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne poprzez błędną jego sprowadzającą się do uznania przez Organ koncesyjny, iż obowiązek złożenia wniosku o zmianę koncesji (obwarowany sankcją fakultatywnego cofnięcia koncesji) aktualizuje się już w sytuacji, w której następują wyłącznie zmiany danych, o których mowa w art. 37 ust. pkt. 1 P.e., a więc zmiany dotyczącej oznaczenia podmiotu, jego siedziby oraz adresu, podczas gdy językowa, jak również celowościowa wykładnia powyższych unormowań nakazuje przyjąć, iż obowiązek złożenia wniosku o zmianę koncesji aktualizuje się wówczas, gdy zmiany dotyczą danych, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt. 1 i 6 P.e. a więc w sytuacji, gdy zmiany obejmują jednocześnie oznaczenie podmiotu, jego siedzibę lub adres, jak również numer w Krajowym Rejestrze Sądowym oraz NIP.

Ponadto odwołujący zarzucił skarżonej decyzji naruszenie art. 8 k.p.a. zgodnie z którym organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, z uwagi na to, że uzasadnienie skarżonej decyzji w sposób bardzo dobitny świadczy o tym, że Organ koncesyjny w istocie rzeczy zignorował zarówno prezentowaną w trakcie postępowania postawę strony, tj. wykazywaną wielokrotnie chęć usunięcia wszelkich stwierdzonych uchybień oraz dążenie strony do wyjaśnienia przyczyn, z powodu których wystąpiły sygnalizowane przez Organ okoliczności, z powodu których wszczęte zostało postępowanie w przedmiocie cofnięcia koncesji, jak również przedkładane przez nią dowody świadczące o usunięciu owych uchybień. Najbardziej wyraźnym przykładem tego, że Organ za wszelką cenę nie chciał dostrzec owej prezentowanej przez stronę postawy jest zawarte w uzasadnieniu skarżonej decyzji stwierdzenie, że strona lekceważąco traktuje obowiązki koncesyjne, a tym samym zastosowanie wobec niej łagodniejszego środka w postaci kary pieniężnej nie rokuje poprawy w zakresie realizacji obowiązków koncesjonariusza, które to stwierdzenie – w świetle całokształtu okoliczności sprawy (materiału dowodowego oraz wspomnianej postawy strony) - zasługuje na stanowczą dyskredytację.

Mając na uwadze podniesione wyżej zarzuty, odwołujący wniósł o:

- 1) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości,
- 2) zasądzenie od Prezesa URE na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. umorzenie postępowania;

ewentualnie

2. oddalenie odwołania;

3. dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentów:

- kopii zawiadomienia z dnia 6 listopada 2017 r. o pozostawieniu bez rozpoznania wniosku powoda z dnia 16 stycznia 2017 r. o zmianę koncesji na obrót paliwami ciekłymi wraz kopią zawrotnego potwierdzenia odbioru zawiadomienia – na okoliczność wygaśnięcia koncesji z mocy prawa;

- zgromadzonych w aktach sprawy, przesłanych Sądowi przy piśmie z 7 września 2017 r. – na okoliczność zasadności cofnięcia powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi;

- zawiadomienie z dnia 10 kwietnia 2014 r. wara z kopią zwrotnego potwierdzenia odbioru – na okoliczność poinformowania powoda o obowiązku i sposobie uiszczania opłaty koncesyjnej;

- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 10 kwietnia 2014 r., Nr(...) udzielił przedsiębiorcy (...) Sp. z o. o. (następnie (...). z o. o., obecnie Grupa (...) Sp. z o. o.), koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 10 kwietnia 2014 r. do 10 kwietnia 2024 r. /k. 6-8v akt Sąd./

Prezes URE udzielając Przedsiębiorcy koncesji wskazał w niej oznaczenie (firmę) podmiotu: A. sp. z a o. oraz jego siedzibę: G., na podstawie wpisu w rejestrze przedsiębiorców KRS pod numerem KRS (...) dotyczącego Przedsiębiorcy. Powyższe dane po dacie udzielenia koncesji tj. po dniu 10 kwietnia 2014 r. ulegały zmianie parokrotnie i tak:

- 12 czerwca 2014 r. dokonano wpisu nr 3 do KRS obejmującego zmianę siedziby i adresu Przedsiębiorcy, nowe dane to: ul. (...) lok(...),(...)-(...) W., Prezes URE dwukrotnie kierował wezwanie do Przedsiębiorcy (pismo z dnia 4 grudnia 2014 r., nr (...) oraz z dnia 30 grudnia 2014 r., nr (...), w których domagał się wskazania przyczyn niepowiadomienia Prezesa URE o zmianie adresu siedziby koncesjonariusza, a zatem naruszenia warunku 2.4.1. koncesji. Pisma zawierały pouczenie o treści art. 59 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Oba pisma pozostały bez odpowiedzi Przedsiębiorcy.
- 10 maja 2016 r. dokonano wpisu nr 5 do KRS obejmującego zmianę firmy, pod którą działa spółka, siedziby i adresu Przedsiębiorcy, nowe dane to: (...) Sp. z o. o., ul. (...), (...)-(...) K.. Wniosek o zmianę koncesji uwzględniający zmianę firmy i siedziby Przedsiębiorcy złożył dopiero 14 czerwca 2016 r., podczas gdy koncesja na obrót paliwami ciekłymi zawiera warunek 2.4.1. o treści: „Koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej niniejszą koncesją w tym w szczególności nazwy, siedziby, adresu, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia bądź ograniczenia zakresu później niż 14 dni od dnia ich powstania”,
- 27 lutego 2017 r. dokonano wpisu nr 10 do KRS obejmującego zmianę firmy, pod którą działa spółka, siedziby i adresu Przedsiębiorcy, nowe dane to: Grupa (...) Sp. z o.o., ul. (...), (...)-(...) B.,

- 31 sierpnia 2017 r. dokonano wpisu nr 13 do KRS obejmującego zmianę siedziby i adresu Przedsiębiorcy, nowe dane to: ul. (...), L.. Do Prezesa URE wpłynęło „Zawiadomienie o zmianie danych koncesjonariusza” z dnia 8 września 2017 r., które stanowi wyłącznie informację, a nie wniosek o zmianę koncesji.

Obecnie treść posiadanej przez Przedsiębiorcę koncesji po zmianie decyzją Prezesa URE z dnia 1 lipca 2016 r., nr (...) wskazuje: oznaczenie (firmę) przedsiębiorcy: (...) sp. z o. o., siedzibę: K.. /k. 10-10v akt sąd./

Nastąpiła zmiana oznaczenia (firmy) Przedsiębiorcy, posiadającego koncesję oraz zmiana jego siedziby i adresu po dniu 3 sierpnia 2016 r., co miało miejsce w dacie wpisu do rejestru tj. 27 lutego 2017 r. Siedmiodniowy termin na złożenie wniosku o zmianę koncesji, określony w art. 37 ust 2c ustawy -Prawo energetyczne, upłynął z dniem 14 marca 2017 r. uwzględniając datę publikacji informacji o zmianie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym ((...)) tj. 7 marca 2017 r., natomiast wniosek Przedsiębiorcy o zmianę danych, którym żąda on uwzględnienia zmiany firmy w koncesji wpłynął do Prezesa URE dopiero w lipcu 2017 r.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2017 r., znak: (...), Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego w K. poinformował Prezesa URE, że Przedsiębiorca, na dzień 7 kwietnia 2017 r. zalega z zapłatą podatków stanowiących dochód budżetu państwa. Stwierdzona kwota zaległości wymagalnych to 2.144,00 zł. /k. 7, k. 8, k. 9, k. 10 akt adm./

Przedsiębiorca nie uiścił opłat koncesyjnych za lata 2015-2017 oraz nie wykonał obowiązku, o którym mowa w art. 37 ust 2c, w zakresie art. 37 ust 1 pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne, to znaczy nie złożył w wymaganym terminie wniosku o zmianę koncesji koniecznego ze względu na zmianę danych: oznaczenia przedsiębiorcy, siedziby i adresu.

W związku z powyższym Prezes URE pismem z dnia 19 kwietnia 2017 r. zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie cofnięcia koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej ww. decyzją Prezesa URE. W zawiadomieniu wezwano Przedsiębiorcę do wypowiedzenia się w sprawie. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania wysłano na adres: ul. (...), (...)-(...) B. wskazany w rejestrze przedsiębiorców - Krajowym Rejestrze Sądowym, w dacie nadania pisma, zgodnie z art. 45 Kodeksu postępowania administracyjnego, który przewiduje doręczanie pism jednostkom organizacyjnym w lokalu ich siedziby do rąk osób uprawnionych do odbioru pism. Mimo próby doręczenia na prawidłowy adres, zawiadomienie o wszczęciu postępowania, zostało zwrócone Prezesowi URE w dniu 15 maja 2017 r. z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie”. W toku postępowania pismem z dnia 19 maja 2017 r., znak: (...) Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego w K. przesłał kolejną informację, według której stwierdzona kwota zaległości wymagalnych Przedsiębiorcy na dzień 30 kwietnia 2017 r. - 9.027,00 zł. /k. 14, k. 18, k. 26, k. 28 akt adm./

Pismem z dnia 14 czerwca 2017 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie cofnięcia koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Powyższe pismo również skierowano na adres ul. (...), (...)-(...) B. widniejący w KRS.

W trakcie oczekiwania na doręczenie zawiadomienia Przedsiębiorca w dniu 23 czerwca 2017 r. wystąpił do Prezesa URE o doręczanie pism na adres do korespondencji, uzasadniając to „zmianą właścicielską oraz miejsca siedziby”. Zawiadomienie o zakończeniu postępowania dowodowego, zostało zwrócone Prezesowi URE w dniu 10 lipca 2017 r. z adnotacją o treści „Zwrot nie podjęto w terminie” Uwzględniając prośbę Przedsiębiorcy Prezes URE przekazał pismem z dnia 11 lipca 2017 r. zwrócone zawiadomienie na adres do korespondencji. Pismo z zawiadomieniem zostało doręczone Przedsiębiorcy w dniu 17 lipca 2017 r. Przedsiębiorca zapoznał się z materiałem dowodowym w dniu 20 lipca 2017 r., natomiast uwagi i wyjaśnienia nadesłał pismami z dnia 24 lipca oraz 21 sierpnia 2017 r. /k. 16-17, k. 19, k. 20, k. 29-33, k. 48-49 akt adm./

W piśmie z dnia 21 sierpnia 2017 r. Przedsiębiorca stwierdził iż na dzień 21.08.2017 r., nie posiada żadnych zaległości podatkowych. Zaległości istniejące na dzień 26.07.2017 r., zostały uregulowane, co potwierdza dowód uiszczenia opłaty z dnia 11.08.2017 r., załączony do niniejszego pisma. Koncesjonariusz złożył także wniosek o wydanie aktualnego zaświadczenia z Urzędu Skarbowego (...) celem potwierdzenia niezalegania w opłatach z tytułu podatków (...). W tym stanie faktycznym, zasadnym jest zatem udzielenie Stronie 14-dniowego terminu celem niniejszego postępowania zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarb

Spółkę z podatkami (...). Wraz z ww. pismem Przedsiębiorca dostarczył: kserokopię zaświadczenia wystawionego przez Naczelnika w dniu 31 lipca 2017 r., z którego wynika, że na dzień 26 lipca 20 zaległości podatkowe wraz z odsetkami łącznie w kwocie 114,60 zł oraz potwierdzenie transakcji; przelewu na kwotę 110,00 zł z tytułu (...). /k. 48-49, k. 53 akt adm./

Do dnia wydania przedmiotowej decyzji powód nie uzupełnił materiału dowodowego o zaświadczenie z Urzędu Skarbowego potwierdzające brak zaległości, mimo upływu znacznie dłuższego terminu niż wnioskowany przez Przedsiębiorcę na przedłożenie zaświadczenia Wobec powyższego Przedsiębiorca zalegał z zapłatą podatków stanowiących dochód budżetu państwa oraz nie uzyskał przewidzianego prawem zwolnienia, odroczenia, rozłożenia na raty zaległości podatkowych albo podatku oraz nie wstrzymano wobec niego w całości wykonania decyzji właściwego organu podatkowego.

Przedsiębiorca w terminie określonym w § 4 ust 1 rozporządzenia nie wykonał ciążącego na nim obowiązku uiszczenia opłat za trzy kolejne lata tj. za 2015,2016 i 2017 rok.

Przedsiębiorca uiszczył zaległe opłaty koncesyjne dopiero w toku niniejszego postępowania dnia 17 lipca 2017 r. za rok 2017 oraz dnia 23 sierpnia 2017 r. za rok 2015 i 2016, natomiast udokumentowanie prawidłowości obliczonych opłat oraz przedstawienie Prezesowi URE danych stanowiących podstawę ich obliczenia miało miejsce 18 lipca i 24 lipca 2017 r. /k. 71, k. 45, k. 44, k. 43, k. 42 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sadowym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd nie dopuścił wniosku dowodowego powoda o zobowiązanie Prezesa URE do przedstawienia informacji o liczbie postępowań w sprawie zmiany koncesji ponieważ fakt ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i nie wpływa na ocenę prawidłowości decyzji wydanej w tej sprawie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie pomimo, że niektóre zarzuty są trafne.

Kluczowe znaczenie ma w niniejszej sprawie okoliczność, że pozwany nie naruszył art. 41 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne w zw. z art. 58 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (dalej powoływana jako u.s.d.g.) prawidłowo ustalając, że powód dopuścił się rażącego naruszenia warunków wykonywania działalności koncesjonowanej. Z treści przepisu art. 41 ust. 4 pkt. 3 w zw. z art. 37 ust. 2c ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne wynika w sposób oczywisty, że na powódzie ciążył obowiązek złożenia wniosku o zmianę koncesji w sytuacji zmiany dotyczącej oznaczenia podmiotu, jego siedziby oraz adresu.

Wskazywana przez powoda wykładnia według której obowiązek ten, aktualizuje się jedynie wówczas, gdy zmiany dotyczą wszystkich danych, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt. 1 i 6 P.e. tj. jednocześnie oznaczenie podmiotu, jego siedziby lub adresu, numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym oraz NIP. Przepis art. 37 ust. 2c ustawy Prawo energetyczne mówi, że w przypadku zmiany danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 7 oraz ust. 2a, przedsiębiorstwo energetyczne jest obowiązane złożyć wniosek o zmianę koncesji najpóźniej w terminie 7 dni od dnia zaistnienia tych zmian. Zarówno zatem wykładnia językowa jak i celowościowa prowadzi do wniosku, że obowiązek złożenia o zmianę koncesji najpóźniej w terminie 7 dni następuje w przypadku zmiany którejkolwiek z danych wymienionych w art.37 ust. 1 pkt 1 i 7 ustawy Prawo energetyczne a nie jedynie w przypadku zmiany wszystkich danych. Ewidentnym celem ustawy jest zachowanie zgodności treści koncesji ze stanem rzeczywistym, tak aby nie było wątpliwości, co do tożsamości podmiotu uprawnionego na podstawie koncesji. Fakt, że określone dane można pozyskać w inny sposób nie wpływają w żaden sposób na zakres obowiązku powoda. Należy również podkreślić, że uprawnienie do cofnięcia koncesji przyznane Prezesowi URE przepisem art. 41 ust. 4 pkt. 3 ustawy Prawo energetyczne nie jest powiązane z przesłaną działaniem „rażącego” po stronie koncesjonariusza. Nie ma zatem znaczenia, że uchybienie wskazanemu tam obowiązkowi ma charakter rażący, czy nie.

Zważyć ponadto należało, że przepis art. 41 ust. 4 pkt. 3 w zw. z art. 37 ust. 2c ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne stanowi samoistną przesłankę cofnięcia koncesji.

Zgodnie z art. 58 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2168, 2290 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 107 i 398) organ koncesyjny cofa koncesję albo zmienia jej zakres, w przypadku gdy przedsiębiorca rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa. Przepis art. 34 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne stanowi, że przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną dalej "opłatą koncesyjną". Opłata ta winna być obliczana przez samego koncesjonariusza i wnoszone bez uprzednich wezwań. Uchybienie powyższemu obowiązkowi jest rażącym naruszeniem warunków określonych przepisami prawa, a zatem uzasadnia cofnięcie koncesji.

Nie ma zatem znaczenia błędne ustalenie, że w dacie wydania decyzji powód już nie zalegał z zapłatą podatków stanowiących dochód państwa, a zatem nie było podstaw do cofnięcia koncesji na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 4 ustawy

Prawo energetyczne. Przepis ten daje Prezesowi URE uprawnienie do cofnięcia koncesji w przypadku niespełniania któregokolwiek z warunków, o których mowa w art. 33 ust. 1, lub w przypadku wystąpienia okoliczności, których mowa w art. 33 ust. 3 pkt 2-6 lub ust. 3a, a zatem w sposób wyraźny odnosi się do chwili skorzystania z tego uprawnienia.

Zasadność powyższego zarzutu nie wpływa na trafność rozstrzygnięcia zawartego w decyzji.

Mając powyższe na względzie, odwołanie należało oddalić jako bezzasadne (art.479⁵³ 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosowanie do wyniku sporu zasądzając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 § 1 k.p.c.)